

Raiba kompānija Parīzē

Valodu ziņā mana lielākā mīlestība ir franču valoda. Šogad piedalījos konkursā un (pašai grūti noticēt!) ieguva galveno balvu – braucienu uz mācību kursiem Parīzē. Desmit dienas čakli mācījāties un apskatījām Parīzi: Eifeļa torni, Triumfa arku, Luvru... Nogaršojām franču ēdienus, daudz plāpājām, smējāties un, protams, runājām franciski. Mūsu grupa bija vidēji liela; bez manis tajā bija 11 cilvēki: vācu, zviedru, igauņu, somu, spāņu, bulgāru un itāļu dalībnieki.

Nodarbībās apspriedām dažādas tēmas, un pēdējās dienas tēma bija identitāte. Runājām par to, kā jūtamies, kas esam, kas mums ir svarīgākais, kas līdzīgs un atšķirīgs, kā arī – vai ir kaut kas tāds, kas mums liek justies kā eiropiešiem. Vairākumam no mums ir svarīga vieta, no kuras nākam, sava valoda; bez šaubām, daudzējādā ziņā esam ļoti atšķirīgi. Tomēr daudz kas mums ir arī kopīgs (piemēram, vecums!). Svens, ar kuru šeit biju iedraudzējiesies (zviedrs, garš kā maikste un liels prātvēders), teica, ka viņam kā eiropietim liek justies kopīgās vērtības, piemēram, izglītības pieejamība visiem, līdztiesība – vismaz kā mērķi. Savukārt bulgāriete Iva (ļoti muzikāla un īsta dziesmu vācele) teica, ka mums ir daudz kopīga kultūras ziņā – gan saknes, gan šobrīd populārās lietas, piemēram, „Eirovīzija”.

Kā tad ar identitāti ir man pašai? Esmu no jauktas (latviešu un lietuviešu) ģimenes, tāpēc par to esmu aizdomājusies visai bieži. Tā kā esmu augusi, dzīvojusi un mācījusies Latvijā un lielākoties runāju latviski, vairāk jūtos kā latviete. Tomēr ģimenē runājam divās valodās, lietuviski runāju tikpat labi kā latviski, bērnībā daudzas vasaras pavadītas pie vecmāmiņas Lietuvā, un lietuviešu literatūra man ir tikpat pazīstama kā latviešu – vienlaikus esmu arī latviete. Īsāk sakot, sarežģīti.

Vai ir kas tāds, kas liek man justies kā eiropietei? Man tā laikam ir sajūta, ka šeit spēj (vai vismaz cenšas) sadzīvot un saprasties daudzu kultūru cilvēki. Šī sajūta man ir gan Rīgā, gan Parīzē. Taču ir arī kopīgais, ko sajutu tieši šajosursos. Piemēram, kādā brīdī pieminēju trollīšus Muminus, un tos zināja vismaz puse grupas – vai tā nav viena pamatīga kopīga lieta? „Zvēru pie savas astes!” Visi, protams, zināja, kas ir Pepija Garzeķe, Pīters Pens un Vinnijs Pūks. Vēl mēs atklājām, ka katrs runājam vairākās valodās, vismaz trīs.

Galū galā mēs visi šajā grupā ļoti labi spējām atrast kopīgu valodu! Ir arī skaidrs, ka noteikti sazināsimies turpmāk – gan franču valodā, gan citās.